

Chương 681: Kết Hôn (2) - Heinrich Biết Tin

(Số từ: 2732)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:41 PM 17/01/2024

Louise von Schwarz vẫn ở Cung điện Hoàng gia với tư cách là nhân vật chủ chốt trong Quân đoàn Ma vương.

Mặc dù cô cần phải trở về quê hương càng sớm càng tốt, nhưng vai trò thiết yếu của cô trong Quân đoàn Ma vương có nghĩa là cô phải làm quen với tất cả các khía cạnh cần thiết của Cung điện Hoàng gia.

Louise lặng lẽ quan sát Reinhardt, người đang ngồi bất động trên ghế.

Bất chấp thời gian hợp tác kéo dài, sự tương tác của Louise với Ma vương hầu hết được thực hiện thông qua Rowan, khiến cô không có nhiều người quen cá nhân.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy trực tiếp khuôn mặt anh là tại một cuộc họp chỉ huy chung, ngay trước khi Lực lượng Đồng minh rút lui.

Kể từ đó, cô đã gặp anh vài lần sau khi vào Cung điện Hoàng gia, nhưng đây là lần đầu tiên họ gặp nhau và trò chuyện một mình.

Mặc dù là một cộng tác viên quan trọng và có mối quan hệ chặt chẽ, Louise thực tế vẫn là một người xa lạ với Ma vương.

Nếu so sánh, Heinrich có lẽ hiểu anh hơn.

“Đây là cuộc gặp đầu tiên của chúng ta như thế này,” cô lưu ý.

“Ừm... đúng vậy,” anh đồng ý.

Quan sát Ma vương bị đóng băng, Louise nghiêng đầu.

"Tại sao ngài không nói chuyện thoải mái hơn? Ngài sắp trở thành Hoàng đế của toàn lục địa, và tôi rõ ràng ở đây để phục vụ ngài," cô đề nghị.

Cô tự hỏi liệu Reinhardt có thận trọng với cô không vì anh coi cô như chị gái của một người bạn.

Phải chăng một sinh vật trên tất cả phải đóng băng chỉ vì người trước mặt lớn hơn một chút?

Phải chăng những câu chuyện về Ma vương mà cô nghe được từ Heinrich có phần nào bị bóp méo?

Anh ta có vẻ khác xa với kẻ lưu manh mà Heinrich đã mô tả, thay vào đó anh ta có vẻ hơi đáng thương, điều này thật buồn

cười. Với tính khí như vậy, tương lai của Tân Đế Quốc dường như không chắc chắn.

Mặc dù có thể không thích Rowan nhưng Louise không hề có ác cảm với Ma vương.

Ngược lại, cô còn biết ơn anh, vì anh chính là người đã nỗ lực cứu Heinrich khỏi bờ vực của cái chết.

Và vì anh là người đã kết thúc Thảm Hoạ Công và đưa họ đến thời điểm này, cô không thể không coi anh như một nhân vật vĩ đại.

Tuy nhiên, tại sao anh lại run rẩy vì lo lắng như vậy?

Cô không thể hiểu tại sao.

Trái ngược với những gì cô đã nghe, có lẽ nào Ma vương thực sự khá rụt rè?

Louise tự hỏi liệu cô có cần xem lại nhận thức của mình về anh hay không.

Cuối cùng, sau nhiều do dự, Ma vương cũng lên tiếng.

"Ừm... về chuyện đó."

"...Về chuyện gì?"

“Chà... tôi có chuyện này... muốn nói với cô...”

Cô cảm thấy một sự thôi thúc mạnh mẽ muốn thúc giục anh nói ngay.

Xem xét việc anh sắp trở thành Hoàng đế, cô nhận thấy sự thiếu tự tin của anh thật đáng kinh ngạc. Đế quốc này cảm thấy vô cùng bất bình.

"Về hôn nhân..."

Chỉ với một từ đó, Louise ngay lập tức nắm bắt được tình hình.

Tại sao Ma vương lại bị đóng băng như vậy.

Tại sao anh lại do dự như vậy.

Ngay khi cô nghe thấy từ mà anh cuối cùng cũng thốt ra được, cô không còn cách nào khác ngoài việc hiểu.

Louise nhìn chăm chăm vào Ma vương.

Cô không cần nhiều thời gian để cân nhắc.

Tân Đế Quốc khó có thể được coi là ổn định.

Vì vậy, họ cần xây dựng liên minh với nhiều tổ chức, đôi khi đặt họ dưới chân mình để tạo dựng nền móng.

Vì vậy, sẽ có lợi hơn nếu thiết lập nhiều hơn là chỉ liên minh với Hoàng tộc Schwarz, quốc gia đứng thứ hai.

Và việc hòa nhập với Hoàng tộc của Tân Đế Quốc là nhiệm vụ cần thiết đối với người thừa kế Hoàng tộc Schwarz.

Đối với Tân Đế Quốc.

Vì sự sống còn của Hoàng tộc.

Và với sự lựa chọn duy nhất này, Louise, người sẽ trở thành công dân của Đế quốc, sẽ tách khỏi Hoàng tộc Schwarz, xác nhận việc Heinrich lên ngôi.

Louise gia nhập Đế quốc với lý do chính đáng và chắc chắn.

Và tương tự như vậy, Heinrich trở thành Quốc Vương của Kernstadt với một lý do chính đáng và duy nhất.

Một tình huống mà cô đã tưởng tượng ra nhưng không biết chắc làm thế nào để thực hiện được đã trở nên có thể đạt được một cách khá dễ dàng.

Đối với cô, đó không chỉ là một điều tốt, đó là điều cô đơn giản phải làm.

“Không có lý do gì để không làm những gì cần thiết,” Louise tuyên bố và gật đầu.

“Tôi cảm ơn ngài trước.”

Bằng cách nào đó, với thái độ rất chuyên nghiệp, Louise đã đưa tay ra. Ma vương chớp lấy nó với vẻ mặt bối rối.

"Tôi, ờm! Tôi, tôi! Tôi nên cảm ơn cô!"

Louise nhìn Ma vương với đôi mắt mở to, hoài nghi về một nhân vật như vậy. Nhưng điều đó chỉ diễn ra trong giây lát.

Cô mất một lúc để hít một hơi thật sâu. Có điều gì đó mà bên kia cần biết, ngay cả khi đó là điều cô ấy phải làm.

“Nhưng có điều này ngài nên biết.”

"Ah..."

“Là về Heinrich.”

Ma vương nuốt khan một cách lo lắng và gật đầu với vẻ mặt nghiêm nghị.

"Tôi biết về nó."

"Aa tôi hiểu rồi."

Louise không nói gì thêm.

Đây có phải là cảm giác khi linh hồn bạn bị hút ra ngoài không?

Không, có vẻ như nó đã bị vỡ tan tành hơn.

"...Anh thực sự đã làm được."

Khi nghe tin nhiệm vụ đã hoàn thành, Charlotte tỏ ra kinh ngạc, đôi mắt mở to và tay che miệng.

"Em bảo anh làm mà...!"

"Em không nghĩ rằng anh thực sự sẽ làm điều đó. Anh có thể vô liêm sỉ đến mức nào thế?"

Chuyện này.

Chuyện này!

Sau khi yêu cầu anh làm điều đó, làm sao em có thể ngạc nhiên vì anh đã làm được chứ!

Bất kể bất cứ điều gì khác.

Bất kể điều gì khác!

Tôi không thể tin được có ngày tôi phải làm những việc điên rồ như vậy...

Hoàng đế là cái đéo gì vậy!

Tôi không muốn làm điều đó! Tôi cảm thấy như mình sắp phát điên vì không muốn làm điều đó rồi!

“Vậy là cô ấy đã chấp nhận?”

“...Không hề do dự.”

Tôi sắp kết hôn.

Và khá nhiều, ở đó.

Kể cả với một người mà tôi chưa từng tưởng tượng.

Và tôi sẽ phải tiếp tục cuộc hôn nhân kiểu này.

Tôi đồng ý với câu nói của Charlotte rằng đối với một người như tôi, hôn nhân là một công việc.

Nhưng cuối cùng lại kết hôn với tất cả mọi người.

Tôi biết ngày đó cuối cùng sẽ đến, nhưng bây giờ nó đột nhiên ở ngay trước mặt tôi, tôi cảm thấy mình sắp phát điên.

Nó quá đáng sợ.

Điều gì sẽ xảy ra với tôi?

Tôi đã chóng mặt rồi, tôi sẽ còn chóng mặt hơn thế nào nữa?

"Đừng lo lắng về việc chuẩn bị, em sẽ lo mọi việc."

Charlotte dường như nói rằng cô ấy sẽ lo việc sắp xếp lịch trình hoặc các vấn đề khác.

Đối với một số lý do.

Cô ấy có vẻ thích hành hạ tôi.

Charlotte nhìn tôi và cười toe toét.

Nó đã tràn ngập ác ý kể từ sáng nay.

“Vậy là chỉ còn trở ngại cuối cùng thôi phải không?”

“Cái cuối cùng...? Còn nữa á...?”

"Không, đối với những người mà anh phải kết hôn, chuyện này tạm thời kết thúc ở đây. Nhưng vì phép lịch sự..."

Khi Charlotte đến gần tôi với nụ cười nham hiểm, cô ấy thì thầm nhẹ nhàng vào tai tôi.

"Vì phép lịch sự, anh nên tự mình nói với Heinrich phải không?"

“Hả...?”

“Anh nên nói với Heinrich rằng anh sắp cưới mẹ cậu ấy.” (*Thuc: Cay hơn cả NTR là đây =))))*) (♡ °Д °;)♡)

"!!!!!"

Tôi cắn lưỡi nhưng tiếc thay tôi không chết.

◆ ◆ ◆ ◆

Sau khi Lực lượng Đồng minh trở về với số lượng lớn, tất cả các chiến binh có nguồn gốc từ Temple đều đã quay trở lại đó, và Heinrich cũng không ngoại lệ.

Với sự kết thúc của Thảm Hoạ Công và hậu quả lan rộng, cả lục địa sôi sục, và Temple cũng không ngoại lệ.

Lo lắng, tuyệt vọng, sợ hãi và một tia hy vọng mong manh.

Những cảm xúc này đan xen nhau, mọi người đều cố gắng định hướng tương lai mờ mịt và thực tế đáng lo ngại theo cách riêng của mình.

Và vì vậy, tôi đã gọi Heinrich đến Cung điện Hoàng gia.

Không phải trong phòng ngủ hay phòng tiếp khách của Cung điện Trung tâm Tetra, mà là trong khu vườn phía trước Tetra.

Không có một người hộ tống nào.

“...Tôi có nên gọi ngài là Bệ hạ bây giờ không?”

Heinrich, người đã đáp lại lời triệu tập của tôi, mang vẻ mặt mơ hồ.

“Không... Chỉ là... Cứ như trước thôi.”

"Có điều gì đang làm phiền cậu à? Tại sao mặt lại dài ra thế? Chà, tôi đoán đó mới chỉ là khởi đầu cho cậu. Tôi không thể giúp được gì nhiều nữa, là một kẻ có duy nhất là Siêu nhiên. Cậu có cần thứ gì từ tôi không?"

"Không, không phải là tôi cần gì đó. Tôi chỉ có điều muốn nói thôi..."

Tôi cảm thấy như mình sắp nôn.

Tôi đã muốn chết.

Tôi đã cân nhắc làm thế nào để công bố tin tức này nhưng không tìm được câu trả lời nào.

Không thể có câu trả lời đúng cho những điều như thế này.

Tôi đột ngột đứng dậy khỏi băng ghế và bước tới chỗ Heinrich.

Và rồi tôi nắm lấy vai anh ấy.

Không có cách nào để làm điều này ngoài việc chỉ nói nó!

"Tôi sắp kết hôn."

"...?"

Trước lời tuyên bố thẳng thừng của tôi, Heinrich nghiêng đầu bối rối.

"Ồ, ờm... Xin chúc mừng. Với ai cơ? Harriet? Charlotte? Thánh Nữ? Hoặc... có thể nào... cả ba...?"

"...."

Nếu một người có thể chết vì xấu hổ.

Thời điểm đó sẽ là bây giờ.

*Vroom!

"Nhìn kia, nhìn kia! Harriet!"

“Ugh...Chúng, chúng ta nên làm gì đây...!”

Charlotte kéo Harriet miễn cưỡng đến bên cửa sổ để quan sát tiếng pháo hoa nổ bất ngờ trong khu vườn phía trước Tetra.

Họ ở quá xa để có thể nghe thấy cuộc trò chuyện, nhưng họ có thể nhìn thấy rõ ràng Heinrich, mặt đỏ bừng, giận dữ đuổi theo Reinhardt.

“Người chết đi! Chết đi tên khốn!”

Tiếng hét giận dữ của Heinrich đủ lớn để chạm tới cửa sổ của Tetra.

"Đây không phải là... quá nguy hiểm sao?"

“Không sao đâu, anh ấy sẽ không chết vì điều đó đâu.”

“Cậu thực sự...”

Rất ít người từng chứng kiến một anh hùng chiến tranh cố gắng giết chết một Hoàng đế, vậy mà họ lại ở đây.

"Haizz, cứ thế này cỏ sẽ cháy mất. Chúng ta nên làm gì đây?"

“Đây không phải là lúc nói chuyện kiểu đó!”

Charlotte vừa cười vừa đùa khi xem cảnh tượng đó.

Mọi người đều tan vỡ theo cách riêng của mình, và Charlotte cũng không ngoại lệ.

Cuối cùng, nhân vật chính của câu chuyện, người vốn không hề biết gì về vụ náo động, đã xuất hiện và đích thân không chế Heinrich, chỉ sau đó cuộc náo động mới chấm dứt.

Cuối cùng Heinrich bị Louise bắt đi.

Tôi vẫn cảm thấy buồn nôn.

Việc nhận ra rằng anh chàng mà tôi từng trêu chọc, người gần như không thể đốt lửa trại, lại có thể cố giết tôi, khiến tôi ớn lạnh sống lưng.

Tầng hai của Tetra.

Sau khi tình hình lắng xuống, Liana, người không biết gì về tình hình, đã giữ tôi lại và hỏi chuyện gì đã xảy ra. Tôi đang uống một tách trà.

"...Aa."

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Liana gật đầu với vẻ mặt lo lắng.

Sự vô lý của tình huống này đủ khiến ngay cả Liana cũng phải giật mình, người lẽ ra sẽ thấy buồn cười.

“Nhưng, ừm... dù có cần thiết hay không thì nó chắc chắn là cần thiết, nên...”

Tôi không thể chắc chắn rằng Charlotte không có ý đồ xấu, nhưng rõ ràng là điều này dù thế nào đi nữa cũng sẽ xảy ra.

Tất nhiên, quốc gia mạnh nhất là Đế quốc, và quốc gia thứ hai sẽ là Kernstadt.

Nếu hai lực lượng này kết hợp lại, trên thực tế sẽ không có sức mạnh nào có thể chống lại được Tân Đế Quốc.

Tất nhiên, Liana hiểu rằng việc củng cố liên minh này là một vấn đề cốt yếu.

Chỉ là hơi khó chấp nhận thôi.

“Nhắc mới nhớ... vậy là anh định cưới năm người cùng một lúc à?”

"...Đúng vậy."

Harriet, Charlotte, Olivia, Airi và Louis.

Anh phải cưới cả năm người cùng một lúc.

Khi Liana đếm ngón tay, cô đột nhiên chỉ vào mình.

"Còn em thì sao?"

"Cái gì?"

"Tại sao em không được tham gia chứ?"

Cái gì cơ.

Cô ấy muốn làm gì đây!

Cô ấy đã...

Chờ đã!

Liana cau mày như thể không hài lòng.

"Anh không cần em nữa vì anh sẽ nếm được mật ngọt khi cưới mẹ bạn mình phải không? Em đau lòng lắm."

"Em đang nói gì thế! Và, đừng diễn đạt như thế chứ...!"

"Vậy em nên gọi nó là gì đây?"

"Nhưng vẫn...!"

Lời nói của cô quá thẳng thừng!

Anh đã choáng váng rồi, cô có cần làm cho nó tệ hơn nữa không?

"Nhân tiện, em không phản đối ý tưởng cưới em nếu anh nhất quyết."

"Dừng lại, dừng lại... dừng lại đi."

"Chà, em đoán là em sẽ không tận hưởng cuộc sống của một người vợ lẽ, chờ đợi một vị Hoàng đế có nhiều vợ và nhìn chăm chăm vào những cánh cửa không bao giờ mở."

Nói xong, Liana nhấp một ngụm trà.

“Trên thực tế, em không có gì khác ngoài Siêu nhiên nên chẳng có lợi ích chính trị thực sự nào cả”.

Sự vĩ đại của Gia tộc Công tước Grantz, từng thống trị toàn bộ lục địa, đã tan biến sau cái chết của Công tước Grantz, cuộc trốn thoát của Liana và Thảm Hoạ Cổng.

Nhưng cô ấy là một Siêu nhiên, người có lẽ có thể làm rung chuyển thế giới theo ý muốn của mình.

Lý do Charlotte không ép buộc kết hôn với Liana có lẽ là vì việc đó không mang lại lợi ích chính trị nào.

Tất nhiên, nếu nó có lợi, có lẽ cô ấy sẽ thúc đẩy nó, đó chính là vấn đề.

Chờ đã.

Tại sao Charlotte lại đưa ra quyết định về cuộc hôn nhân của tôi?

Tại sao tôi lại ngoan ngoãn làm theo lời dặn?

Đây không phải là tình huống của Hoàng đế bù nhìn sao?

Điều này có đúng không?

Khi nhấp trà, Liana nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nhưng, em không nhất thiết phải trở thành vợ anh để giúp anh.”

Cô ấy sẽ tiếp tục là một trong Tứ Thiên Vương.

Nói xong, Liana nở một nụ cười ranh mãnh.

Phải.

Đây là khoảng cách hoàn hảo giữa cô và anh.

Và điều đó cũng ổn theo cách riêng của nó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading